

Met kerkelijk pensioen

Het afscheid van het tijdperk 'Cees van Wijk aan het orgel' is voor de redactie aanleiding om te informeren naar het waarom van het orgelspelen en om hoogtepunten te achterhalen.

Cees is opgevoed met een harmonium in het gezin. Vanaf zijn zevende jaar kreeg hij orgelles, moest van zijn vader iedere dag na schooltijd en na het avondeten studeren. Hij bleek talent te hebben en kreeg al snel les op het orgel van de Oranjekerk. Als jochie van elf werd hij al gevraagd te spelen bij een kerstdienst van de zondagsschool. Later kreeg hij les in de Jacobijkerk van Wim van der Hoeven. Niet alleen leerde Cees hier de muziek, maar ook de binnenkant van het orgel kennen.

Voor het spelen in de Dorpskerk kreeg Cees in 1957 een salaris aangeboden van fl. 25 per maand. Hiervoor speelde hij twee keer per zondag, plus de feestdagen. Jans zat dan daarbij te breien, zo konden ze elkaar in verkeringsstijd toch ontmoeten.

In deze begintijd werden de liederen vlak voor de dienst bij Cees boven bij het orgel gebracht. In de jaren zeventig zat Cees op zaterdag klaar met pen en papier, want stipt om 12 uur belde ds. Mooij om de liturgie door te geven. Voor Cees was dat allemaal geen probleem, hij kende de liederen uit zijn hoofd en kon er gemakkelijk op improviseren. Een stuk twee keer hetzelfde laten klinken is er dan ook niet bij.

Door zijn aangeboren improvisatietalent wist Cees altijd aansluiting te vinden bij het thema van de dienst. Voor een verzoek van ds Vellekoop om Sammie van Ramses Shaffy te spelen moest Cees op zoek naar de muziek in de bibliotheek in Utrecht, want dat genre zat niet in zijn repertoire. Maar natuurlijk maakte hij er wat van!

Eind 60-er jaren werd een nieuw liedboek voorbereid, daarvoor richtte Cees een koortje op om de gemeente te helpen met instuderen. Tot zijn verrassing kwamen er 42 mensen op de oproep af om dit te gaan doen. Zo kwam het kerkkoor tot stand. Zo'n 25 jaar hebben Jans en hij het kerkkoor geleid. Om het geheel mooi te laten klinken schreef hij zelf bewerkingen voor de gezangen en psalmen en muziek op onberijmde Bijbelteksten. Zelfs een stuk van Mendelssohn voor een achtstemmig dubbelkoor werd ingestudeerd. Dat was een echt hoogtepunt in zijn muzikale carrière. In 1994 gaf hij het stokje over. Wel begeleidde hij

daarna het koor tot aan het einde van zijn bestaan.

Het Meere-orgel in de Dorpskerk kent Cees van binnen en van buiten, mede door een oom die orgelbouwer was. Samen hebben ze eind jaren 50 het verwaarloosde orgel gerepareerd.

Ze vonden zelfs orgelpijpen, die werkeloos in een hoek op een stoof vastgebonden stonden.

Daarnaast was hij op andere gebieden in de kerk actief: hij werd secretaris van het centrale college van kerkvoogden en raakte betrokken bij de financiering van de bouwkosten van de Ark.

Hij heeft ook een 'aardige vinger in de pa(ij)p (en)' gehad bij de restauratie van het grote Meere-orgel in 1980/81 en het verdere onderhoud van het orgel.

Veel later kwam daarbij het op orde maken van het archief en de administratie van het kerkhof bij de Dorpskerk en hij heeft er aan bijgedragen dat er weer gemeentelieden begraven mochten worden achter de Dorpskerk. Doordat Cees hiermee veel tijd achter de computer zat, kwam zijn creativiteit in de verdrukking.

Hoewel het orgelspel zijn grote liefde bleef, heeft Cees al meerdere malen aangegeven te willen stoppen, nam afscheid om vervolgens toch weer invalbeurten te vervullen. Bij veel rouw- en trouwdiensten werd hij

gevraagd te spelen.

Naast zijn muziekpassie kan Cees ook goed hout bewerken, zo maakte hij zijn eigen meubels en bouwde een open haard in zijn vorige huis.

Cees stopt wel met orgelspelen, en krijgt meer tijd voor een wat rustiger leven, maar zo nu en dan zal hij nog weleens te horen zijn, want, zoals Cees het zegt: de Lofzang van God moet doorgaan.

Janneke Roukema en Wilna Quakkelaar